

Po mnenju pritožnice izpodbijana odločba Splošnega sodišča temelji na kršitvi prava Unije v smislu člena 58 Poslovnika Sodišča. Splošno sodišče naj bi napačno presodilo razlikovalni učinek prejšnje znamke, podobnost nasprotujočih si znakov in vprašanje verjetnosti zmede.

V okviru preizkusa razlikovalnega učinka naj Splošno sodišče ne bi dovolj upoštevalo opisnosti izraza „AQUAMED“ v prejšnji znamki. Poleg tega naj bi Splošno sodišče napačno presodilo pomen številnih prejšnjih tretjih znamk, ki jih je navedla tožeča stranka. Opis „AQUAMED ACTIVE“ naj bi imel šibek razlikovalni učinek, in to ne le na podlagi uporabe opisnih sestavin znaka, ki so večinoma običajne v zadevnem proizvodnem sektorju. Poleg tega naj bi prišlo do naknadne oslavitve razlikovalnega učinka zaradi uporabe podobnih tretjih znakov v komercialnem prometu. Če bi Splošno sodišče te vidike pravilno presodilo, bi prišlo do sklepa, da ima prejšnja znamka „AQUAMED ACTIVE“ zelo majhen razlikovalni učinek in s tem ozek obseg varstva.

V okviru preizkusa podobnosti znakov naj bi Splošno sodišče opustilo upoštevanje bistvenih okoliščin in naj s tem ne bi opravilo celovite presoje. Splošno sodišče naj bi napačno izhajalo iz tega, da je treba sestavino „ACTIVE“ v prejšnji znamki v okviru primerjave znakov popolnoma zanemariti in da je treba med seboj primerjati le izraza „AQUAMED“ in „Acumed“. Pri tem naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo, da izraza „AQUAMED“ in „ACTIVE“ tvorita tesno kombinacijo, kar naj bi bilo v nasprotju s popolnim umikom izraza „ACTIVE“. Če bi Splošno sodišče prejšnjo znamko „AQUAMED ACTIVE“ v celoti primerjalo s prijaviteljo znamko „Acumed“, bi moralo zanikati podobnost znakov.

Celo če bi želeli – napačno – med seboj primerjati samo izraza „AQUAMED“ in „Acumed“, naj bi Splošno sodišče vsekakor pravno napačno presodilo vprašanje verjetnosti zmede. V tem smislu naj bi Splošno sodišče prekoračilo nekaj prejšnjih odločb, v katerih je bila pod primerljivimi okoliščinami izključena verjetnost zmede. Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi upoštevalo, da zaradi ozkega obsega varstva prejšnje znamke zadoščajo že majhne razlike med znakoma za to, da bi se izključila verjetnost zmede. Če bi Splošno sodišče upoštevalo to okoliščino, bi prišlo do sklepa, da prijavitelja znamka na podlagi razpoložljivih vidnih, slušnih in pomenskih razlik vsekakor ohranja zadosten odmik znaka od prejšnje znamke.

Pritožba, ki jo je 19. novembra 2010 vložila MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor zoper sodbo Splošnega sodišča (drugi senat) z dne 10. septembra 2010 v zadevi T-233/08, MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor proti Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

(Zadeva C-536/10 P)

(2011/C 30/40)

Jezik postopka: nemščina

Stranke

Pritožnici: MPDV Mikrolab GmbH, Mikroprozessordatenverarbeitung und Mikroprozessorlabor (zastopnik: W. Göpfert, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Predlog

Pritožnica predlaga, naj:

1. se izpodbijana sodba razveljavi, v delu v katerem je z njo zavrnjena tožba in razsodi v skladu z zahtevki, ki so bili vloženi pred Splošnim sodiščem;
2. se odločba četrtega odbora za pritožbe z dne 15. aprila 2008, zadeva R 1525/2006-4 razveljavi
3. se toženi stranki naloži plačilo stroškov postopka s pritožbo in tožbo.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

1. S pritožbo pritožnica predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča s katero je to zavrnilo tožbo z ugotovitvijo, da četrti odbor za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) ni kršil člena 7(1)(b) Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (v nadaljevanju: Uredba o znamki Skupnosti) in člena 7(1)(c) Uredbe o znamki Skupnosti, ko je zavrnil registracijo besedne znamke „ROI ANALYZER“ za blago iz razreda 9 (programska oprema) in storitve iz razredov 35 in 42 (Poslovno-ekonomsko svetovanje in razvoj itd. programov za obdelavo podatkov).
2. Splošno sodišče se je oprlo na napačna dejstva in sklepalo da gre za specifično blago in storitve, ki so izključno namenjeni podjetnikom, ki imajo interese in znanje na poslovno-ekonomskem področju. S tem je prezrlo, da se blago

„Programska oprema“ iz razreda 9 le „zlasti“ uporablja za pridobivanje in obdelavo poslovnih podatkov. Zato so lahko predmet iste prijavljene znamke tudi druge vrste programske opreme. Poleg tega programsko opremo tožeče stranke uporabljajo inženirji in druge osebe ki nimajo znanj s področja posebne poslovno-ekonomske terminologije. Zato je presoja Splošnega sodišča temeljila na napačnih dejstvih.

Poleg tega je Splošno sodišče, ponovno na napačni dejanski podlagi, presodilo, da ima besedni element „ROI“, čeprav ima različne pomene v različnih jezikih, v povezavi z besedo „ANALYZER“ zgolj pomen „Return On Investment“. Ugotovitev Splošnega sodišča je napačna, saj je sklepalo, da bi zadevna javnost prijavljeno znamko razumela kot opis „Instrumenti za analizo donosnosti investicij“.

Dalje, Splošno sodišče je zadevno blago in storitve napačno presodilo, v delu v katerem gre za obstoj ovir za varstvo v zvezi s strojno opremo. Po uspešni delitvi znamk je namreč registracija znamk za to blago in storitve iz razredov 35 in 42 že postala pravnomočna.

Nazadnje tožeča stranka graja stališče, da se argument prejšnje uspešne registracije v EU, konkretnije, kot znamke Skupnosti, zavrne zato ker se nacionalne znamke ne upoštevajo. Tudi ta ugotovitev izhaja iz napačnih dejstev.

Tožba, vložena 17. novembra 2010 – Evropska komisija proti Republiki Poljski

(Zadeva C-542/10)

(2011/C 30/41)

Jezik postopka: poljščina

Stranki

Tožeča stranka: Evropska komisija (zastopnika: Ł. Habiak in S. La Pergola, zastopnika)

Tožena stranka: Republika Poljska

Predloga tožeče stranke

Komisija predlaga,

— Naj se ugotovi, da je Republika Poljska s tem, da ni sprejela vseh zakonskih in drugih predpisov, ki so potrebni za zagotovitev celotnega prenosa Direktive 2007/64/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. novembra 2007 o plačilnih storitvah na notranjem trgu in o spremembah direktiv 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES in 2006/48/ES ter o razveljavitvi Direktive 97/5/ES ⁽¹⁾, ali v vsakem primeru o tem ni obvestila Komisije, ni izpolnila obveznosti iz člena te direktive;

— Republiki Poljski naložiti plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Rok za prenos Direktive 2007/64 se je iztekel 1. novembra 2009.

⁽¹⁾ UL L 319, str. 1.

Pritožba, ki jo je Hans-Peter Wilfer vložil 23. novembra 2010 zoper sodbo Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 8. septembra 2010 v zadevi T-458/08, Wilfer proti Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

(Zadeva C-546/10 P)

(2011/C 30/42)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnik: Hans-Peter Wilfer (zastopnik: W. Prinz, odvetnik)

Druga stranka v postopku: Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli)

Predlog

Pritožnik predlaga:

1. sodba Splošnega sodišča (četrti senat) z dne 8. septembra 2010 v zadevi T-458/08 naj se v celoti razveljavi;
2. drugi stranki v pritožbenem postopku naj se naloži plačilo stroškov.